

ب- روایات تؤكد أن الوصية (عهد محمد (ص)) من مختصات آل محمد (ص) وبها يُعرفون:

ب- روایاتی که تأکید دارند بر این که وصیت (عهد محمد (ص)) از اختصاصات آل محمد (ع) می باشد و با آن شناخته می شوند:

الكليني: [2- مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ حَمَّادِ بْنِ عُثْمَانَ عَنْ عَمْرِو بْنِ الْأَشْعَثِ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (ع) يَقُولُ: أَتَرُونَ الْمُوصِيَّ مِمَّا يُوصِي إِلَيَّ مَنْ يُرِيدُ لَا وَاللَّهِ وَلَكِنْ عَهْدٌ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ (ص) لِرَجُلٍ فَرَجُلٍ حَتَّى يَنْتَهِيَ الْأَمْرُ إِلَيَّ صَاحِبِهِ] الكافي: ج ١ ص ٢٧٧.

15- كليني: عمرو بن اشعث می گوید: از امام صادق (ع) شنیدم که فرمودند: «آیا فکر می کنید فردی از ما که وصیت می کند، به هر فردی که دوست دارد، وصیت می کند؟ نه، به خدا قسم این چنین نیست! آن عهدهی از جانب خدا و رسول الله (ص) از مردی به مردی دیگر است تا این که امر به صاحبش برسد». (کافی: ج ١ ص ٢٧٧)

و عنه أيضاً: [4- مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنِ ابْنِ بُكَيْرٍ وَجَمِيلٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ مُصْعَبٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (ع) يَقُولُ: أَتَرُونَ أَنَّ الْمُوصِيَّ مِمَّا يُوصِي إِلَيَّ مَنْ يُرِيدُ لَا وَاللَّهِ وَلَكِنَّهُ عَهْدٌ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ (ص) إِلَى رَجُلٍ فَرَجُلٍ حَتَّى أَنْتَهَى إِلَيَّ نَفْسِهِ] الكافي: ج ١ ص ٢٧٩.

16- كليني: عمرو بن مصعب می گوید: از امام صادق (ع) شنیدم که فرمود: «آیا فکر می کنید فردی از ما که وصیت می کند، به هر فردی که دوست دارد، وصیت می کند؟ نه، به خدا قسم این چنین نیست! آن عهدهی از جانب خدا و رسول الله (ص) از مردی به مردی دیگر است تا این که به خودش رسید». (کافی: ج ١ ص ٢٧٩)

و عنه أيضاً: [1- مُحَمَّدُ بْنُ يَحْيَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنِ ابْنِ أَبِي نَصْرٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي الْحَسَنِ الرَّضَا (ع) إِذَا مَاتَ الْإِمَامُ بِمَ يُعْرَفُ الَّذِي بَعْدَهُ فَقَالَ: لِلْإِمَامِ عَلَامَاتٌ مِنْهَا أَنْ يَكُونَ أَكْبَرَ وُلْدِ أَبِيهِ وَيَكُونَ فِيهِ الْفَضْلُ وَالْوَصِيَّةُ، وَيَقْدَمَ الرَّكْبُ فَيَقُولَ إِلَى مَنْ

أَوْصَى فُلَانٌ فَيُقَالُ إِلَى فُلَانٍ وَالسَّلَاحُ فِينَا بِمَنْزِلَةِ التَّابُوتِ فِي بَنِي إِسْرَائِيلَ تَكُونُ
الإِمَامَةَ مَعَ السَّلَاحِ حَيْثُمَا كَانَ [الكافي: ج ١ ص ٢٨٤].

17- کلینی: ابن ابی نصر می گوید: به امام رضا «ابوالحسن» (ع) عرض کردم:
وقتی امام بمیرد، امام بعد از او چگونه شناخته می شود؟ فرمود: «امام، نشانه‌هایی
دارد. او (از) بزرگ‌ترین فرزندان پدرش است، و فضیلت و وصیت در او است، و کاروانی
می‌رسد و می‌گوید: فلانی به چه فردی وصیت نمود، گفته می‌شود: به فلانی. سلاح
در بین ما مثل تابوت در بنی اسرائیل است؛ هرکجا سلاح باشد، امامت همان جا
است.» (کافی: ج ١ ص ٢٨٤)

و عنه أيضاً: [3- عَلِيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ هِشَامِ بْنِ سَالِمٍ
وَحَفْصِ بْنِ الْبَخْتَرِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (ع) قَالَ: قِيلَ لَهُ بِأَيِّ شَيْءٍ يُعْرَفُ الْإِمَامُ، قَالَ:
بِالْوَصِيَّةِ الظَّاهِرَةِ وَبِالْفُضْلِ إِنَّ الْإِمَامَ لَا يَسْتَطِيعُ أَحَدٌ أَنْ يَطْعَنَ عَلَيْهِ فِي فَمٍ وَلَا بَطْنٍ
وَلَا فَرْجٍ فَيُقَالُ كَذَابٌ وَيَأْكُلُ أَمْوَالَ النَّاسِ وَمَا أَشْبَهَ هَذَا] [الكافي: ج ١ ص ٢٨٤].

18- کلینی: حفص ابن بختری می گوید: به امام صادق (ع) عرض شد: امام با چه
چیزی شناخته می‌شود؟ فرمود: «با وصیت ظاهر و با فضیلت؛ هیچ کس نمی‌تواند در
دهان، شکم و پاک‌دامنی، به امام طعنه بزند؛ (مثلاً) گفته شود: دروغ‌گو است یا اموال
مردم را می‌خورد و (سخنانی) مثل این.» (کافی: ج ١ ص ٢٨٤)

و عنه أيضاً: [2- عَلِيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ يُونُسَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ
قَالَ حَدَّثَنَا حَمَّادٌ عَنْ عَبْدِ الْأَعْلَى قَالَ: سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (ع) عَنْ قَوْلِ الْعَامَّةِ إِنَّ
رَسُولَ اللَّهِ (ص) قَالَ: مَنْ مَاتَ وَلَيْسَ لَهُ إِمَامٌ مَاتَ مِيتَةً جَاهِلِيَّةً، فَقَالَ: الْحَقُّ وَاللَّهِ ...
قَالَ فَذَكَرَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ فِي عَلِيٍّ (ع) وَمَا قَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ (ص) فِي حَسَنِ وَحُسَيْنِ
(عليهما السلام) وَمَا خَصَّ اللَّهُ بِهِ عَلِيًّا (ع) وَمَا قَالَ فِيهِ رَسُولُ اللَّهِ (ص) مِنْ وَصِيَّتِهِ
إِلَيْهِ وَنَصْبِهِ إِيَّاهُ ... قُلْتُ: فَإِنَّ النَّاسَ تَكَلَّمُوا فِي أَبِي جَعْفَرٍ (ع) وَيَقُولُونَ كَيْفَ تَخَطَّتْ
مِنْ وُلْدِ أَبِيهِ مَنْ لَهُ مِثْلُ قَرَابَتِهِ وَمَنْ هُوَ أَسَنُّ مِنْهُ وَقَصَّرَتْ عَمَّنْ هُوَ أَصْغَرُ مِنْهُ،
فَقَالَ: يُعْرَفُ صَاحِبُ هَذَا الْأَمْرِ بِثَلَاثِ خِصَالٍ لَا تَكُونُ فِي غَيْرِهِ: هُوَ أَوْلَى النَّاسِ
بِالَّذِي قَبْلَهُ وَهُوَ وَصِيُّهُ وَعِنْدَهُ سِلَاحُ رَسُولِ اللَّهِ (ص) وَوَصِيَّتُهُ وَذَلِكَ عِنْدِي لَا أَنْزَعُ
فِيهِ. قُلْتُ: إِنَّ ذَلِكَ مَسْتَوْرٌ مَخَافَةَ السُّلْطَانِ، قَالَ: لَا يَكُونُ فِي سِتْرِ إِلَّا وَلَهُ حُجَّةٌ ظَاهِرَةٌ

إِنَّ أَبِي اسْتَوْدَعَنِي مَا هُنَاكَ فَلَمَّا حَضَرَتْهُ الْوَفَاةُ قَالَ ادْعُ لِي شُهُودًا فَدَعَوْتُ أَرْبَعَةً مِنْ قُرَيْشٍ فِيهِمْ نَافِعُ مَوْلَى عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ قَالَ: اكَتُبْ هَذَا مَا أَوْصَى بِهِ يَعْقُوبُ بَنِيهِ: (يا بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمْ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ) وَأَوْصَى مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ إِلَى ابْنِهِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ [...] الكافي: ج ١ ص ٣٧٨ - ٣٧٩.

19- کلینی: عبد الاعلی می گوید: از امام صادق (ع) در مورد سخن اهل سنت پرسیدم که می گوید: رسول الله (ص) فرمود: «هر فردی بمیرد و امامی نداشته باشد، به مرگ جاهلیت مرده است». امام صادق (ع) فرمود: «به خدا که حق است... آنچه خدا در مورد علی (ع) فرستاد، یاد کن، و آنچه رسول الله (ص) در مورد حسن (ع) و حسین (ع) و آنچه به علی (ع) اختصاص داده بود، و آنچه رسول الله (ص) از وصیت ایشان به علی (ع) فرمود و ایشان رامنصوب نمود، یاد کن...» عرض نمودم: مردم در مورد ابو جعفر (ع) سخن می گویند، و بیان می کنند که چگونه از بین فرزندان پدرش، انتخاب شد، افرادی بودند که مثل او نزدیکی (با ایشان داشتند) و سن بیشتری هم داشتند، اما از کسی که کم سن تر از ایشان بود، کوچک تر شدند. فرمود: «صاحب الأمر با سه ویژگی شناخته می شود که در فردی غیر از او نیست: او فردی است که نسبت به فردی که قبل از او است، اولویت دارد، او وصی او است و سلاح رسول الله (ص) و وصیت او نزد او است. آن (وصیت) نزد من است و فردی نمی تواند در آن با من نزاع کند.» عرض نمودم: آیا به خاطر ترس از پادشاه، پنهان است؟ فرمود: «پنهان نیست، مگر این که حجتی ظاهر برای آن باشد. پدرم آن را نزد من به امانت گذاشت. وقتی زمان وفات ایشان رسید، فرمود: شاهد هایی برای من بیاور. چهار شاهد از قریش آوردم، در بین آنها، نافع غلام عبدالله بن عمر، بود. فرمود: این را بنویس: آنچه یعقوب به فرزندانش وصیت نمود: (ای فرزندانم، خدا دین را برای شما برگزید، نمیرید مگر این که مسلمان باشید) و محمد بن علی به فرزندش جعفر بن محمد وصیت نمود...».

(کافی: ج ١ ص ٣٧٨ و ٣٧٩)

و عنه أيضاً: [11- ... عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ وَهَبٍ قَالَ: اسْتَأْذَنْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (ع) فَقِيلَ لِي ادْخُلْ فَدَخَلْتُ فَوَجَدْتُهُ فِي مُصَلَّاهُ فِي بَيْتِهِ فَجَلَسْتُ حَتَّى قَضَى صَلَاتَهُ فَسَمِعْتُهُ وَهُوَ يُنَاجِي رَبَّهُ وَيَقُولُ: يَا مَنْ خَصَّنَا بِالْكَرَامَةِ وَخَصَّنَا بِالْوَصِيَّةِ وَوَعَدَنَا الشَّفَاعَةَ وَأَعْطَانَا عِلْمَ مَا مَضَى وَمَا بَقِيَ وَجَعَلَ أَفِيدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْنَا ...] الكافي: ج ٤ ص ٥٨٢.

20- كلینی: معاویه بن وهب می گوید: از امام صادق (ع) اجازه گرفتیم. به من فرمود: «داخل شو». داخل شدم و ایشان را در محل نمازخانه اش دیدم. نشستیم تا این که نمازش را خواند. شنیدم در حالی که با پروردگارش مناجات می کرد و می فرمود: «ای خدایی که کرامت را به ما اختصاص دادی، و وصیت را به ما اختصاص دادی، و به ما وعده‌ی شفاعت دادی، و علم گذشتگان و آیندگان را به ما دادی، و دل‌های مردم را به سوی ما قرار دادی...». (کافی: ج ٤ ص ٥٨٢)

الصدوق: [حدثنا محمد بن علي ماجيلويه رضي الله عنه قال : حدثنا علي بن ابراهيم بن هاشم عن ابيه عن عبد السلام بن صالح الهروي قال: سمعت الرضا (ع) يقول: ... والذي أكرمنا بعد محمد (ص) بالإمامة وخصنا بالوصية إن زوار قبري لأكرم الوفود على الله يوم القيامة وما من مؤمن يزورني فيصيب وجهه قطرة من الماء إلا حرم الله تعالى جسده على النار] عيون أخبار الرضا (ع): ج ٢ ص ٢٤٨.

21- صدوق: عبدالسلام بن صالح هروی می گوید: از امام رضا (ع) شنیدم که می فرمودند: «.... به خدایی قسم که بعد از محمد (ص)، ما را به امامت کرامت داد و ما را مختص به وصیت نمود. زائرین قبر من، بهترین مهمانان نزد خدا در روز قیامت هستند. مؤمنی نیست که مرا زیارت کند و قطره‌ی اشکی بر صورتش بنشید، مگر این که خداوند متعال جسد او را بر آتش حرام می کند». (عیون اخبار الرضا: ج ٢ ص ٢٤٨)

محمد بن الحسن الصفار: [حدثنا عمران بن موسى عن موسى بن جعفر (ع) عن علي بن معبد عن جعفر بن عبد الله عن حماد عن عبد الله بن عبد الرحمن عن أبي عمير عن معاوية بن وهب قال: استأذنت علي أبي عبد الله (ع) فأذن لي فسمعتَه

يقول في كلام له: يا من خصنا بالوصية وأعطانا علم ما مضى و علم ما بقي وجعل أفئدة من الناس تهوى إلينا وجعلنا ورثة الأنبياء [بصائر الدرجات: ص ١٤٩].

22- محمد بن حسن صفار: معاوية بن وهب می گوید: خدمت امام صادق (ع) اجازه گرفتم. به من اجازه دادند. از ایشان درسخنی که می فرمودند، شنیدم: «ای خدایی که وصیت را به ما اختصاص دادی، و علم گذشتگان و آیندگان را به ما دادی، و دل های مردم را به سوی ما قرار دادی، و ما را وارث پیامبران قرار دادی». (بصائر الدرجات: ص ١٤٩)

و عنه أيضاً: [حدثنا أحمد بن محمد بن محمد عن ابن فضال عن أبي جميلة عن محمد بن الحلبي عن أبي عبد الله (ع) قال: الامام يعرف بثلاث خصال: إنه أولى الناس بالذي كان قبله وعنده سلاح رسول الله (ص) وعنده الوصية، وهو الذي قال الله تعالى: "إن الله يأمركم ان تؤدوا الأمانات إلى أهلها" وقال: السلاح فينا بمنزلة التابوت في بني إسرائيل يدور الملك حيث دار السلاح كما كان يدور حيث دار التابوت] بصائر الدرجات: ص ٢٠١.

23 محمد بن حسن صفار: امام صادق (ع) فرمود: «امام با سه ویژگی شناخته می شود: ایشان نسبت به فردی که قبل از او است، اولویت دارد، سلاح رسول الله (ص) و وصیت ایشان نزد او است. او کسی است که خدای متعال در موردش فرموده است: (خدا به شما دستور داده است تا امانت ها را به صاحبشان بدهید) و فرمود: سلاح بین ما، مثل تابوت در بنی اسرائیل است، هر جا سلاح باشد، فرماندهی آنجا است، همان طور که هر جا تابوت بود، فرماندهی آنجا بود». (بصائر الدرجات: ص ٢٠١)